n Ven og hans Hustru.

Fortælling
af
J. J. F. Friis.

(Forts. fra forr. No.)

adame Gumerup tørrede pligtskyl- fine Øjne og nippede til Vinen. Men hvornaar kommer De i det Hele igjen?" spurgte hendes Mand; „thi eg sagde før, flytter hun snart."

a, den Tid, den Sorg!" svarede muntert. „Men De skal komme til ve ligesaa mange Flasker Vin, som faar Slag imedens."

et skal jeg i det Hele taget villig " svarede Manden leende; „men giver saa De, naar hun slipper?"

n Tyvedalerseddel til," svarede jeg a muntert.

kom en Mand ind i Stuen, og raabte Madame Gumerup: „Tænk bare, Hr. Josias, denne gode Herre givet mig 20 Daler til den stakkels hernede!"

ar han rigtig god," svarede den raadte, idet han kastede et begjær- Blik paa Tyvedalerseddelen, som n holdt i Haanden, „saa skulde han e to og en halv Gang saa mange til, faa slap jeg maaske for Brøvl siden .

De maa nemlig vide," forklarede en, at Hr. Josias i det Hele taget usejeren, som er bange for ikke at ine Penge."

Naa, saa," svarede jeg, „Lejen er a 50 Daler?"

Ja, hverken Mere eller Mindre," ede Ejeren bekræftende.

Godt," svarede jeg, og idet jeg lagde halvhundrededalerseddel paa Bordet, lev jeg: „Hr. Gumerup vil behage a en Kvittering for den nu erlagte . Madamen skal beholde sine Ka ter." Og førend de Tilstedeværende e komme sig af deres topmaalte For- else, var jeg ude af Døren.

vorledes havde Fru Linds Forhold t til hendes slyngelagtige Fætter? e Spørgsmaal traadte atter og atter for mig, uden at jeg formaaede at are det.

lt talte ganske vist imod hende, og hævede der sig samtidig dermed en fyldende Røst for hende i mit Indre. havde ganske vist været uhøre letsin- i sit Forhold til denne sin Fætter, til vi skiltes, og efter Alt at dømme de hun neppe været forsigtigere siden ; men selv de mest letsindige Men- er have Grændser, som ogsaa de ikke skride, naar de først ere blevne gjorte ærksomme paa den Fare, der truer , og da Fru Lind besad en vis Æres- else og ligesaa vist bar stor Kjærlighed sin Mand, hvis Tab hun alene kunde rive sig selv, kunde jeg nu ikke andet tvivle lidt om hendes Brøde, hvor- get der end talte derimod. Men saa lille Erik? Ja, med ham lod jeg det hen foreløbig, og trøstede mig ved, han idetmindste bar Linds Fornavn.

Næste Morgen blev jeg overrasket ved faa et Brev fra Schweitz, og min else sagde mig straks, hvem der var evskriveren. Jeg læste det, idet jeg dede mig over, at jeg havde faaet det tidlig; jeg vilde nemlig i Løbet af gen besøge Fru Lind, og nu kunde jeg faa bringe Efterretning fra hendes and. Brevet var kort og meget be- nende for min gamle Ven.

„Nu ere fem Aar hengaaede," skrev , „siden jeg forlod Danmark, og der- n Guds Straffedom ikke har rammet forbryderiske Par, vil den neppe ffe dem hernede. Jeg beder Dig nu, n Ven, om at opfylde mig en Bøn, aske den sidste, jeg retter til Dig i nne Verden. Skaf mig at vide, om leve sammen endnu og hvorledes Sam- et da er. Leve de sammen, er jeg for standig død for hende, jeg kaldte min ne, men ere de skilte, saa lad mig vide, orledes Adskillelsen er foregaaet. Fører n tillige et ærbart og stille Levnet, skal n ikke lide Nød, selv om hun ikke er- nder sin store Uret imod mig. Jeg gger Alt i Din Vennehaand, men lad g selv være saa meget som mulig ube- rt, naar Forholdene bringer Dig i ørring med hende. Maaske behøver n slet ikke min Bistand og har slaaet ig aldeles af Tankerne, hvad der er saa eget desto bedre for os Begge."

Jeg overvejede, hvorledes jeg skulde rholde mig med Hensyn til hele denne ag, og gik samme Formiddag til Fru ind. Da det var Søndag, fandt jeg utiken lukket; en Tjenestepige, som rte til Huset, sagde mig imidlertid, at g kunde træffe Fruen paa 2den Sal hos Enke, der var hendes Veninde. Alt- a gik jeg derop og bankede paa Døren, m blev aabnet af en yngre Dame, der r særdeles smuk, men dog bar Spor f megen gjennemgaaet Sorg.

Jeg sagde hende mit Ærinde, og hun eddelte mig derpaa, at Madame Lind, som hun kaldte hende, var gaaet ud for kort Tid siden, da hun havde nogle Forretninger i Byen.

Den unge Kone interesserede mig, og da jeg desuden ønskede at erfare noget Nærmere om Fruen, bad jeg hende om et Glas Vand og fortalte hende samtidig, at jeg havde den Opgave at træde hjælpende til for den stakkels Kone, eftersom en Slægtning af hende vilde tage sig af hende, saafremt hun ved sit Forhold fortjente en saadan Velvilje.

„Hun er ligesaa værdig dertil som hun er fattig," svarede Damen. „Hendes Fortid kjender jeg ikke nøjagtig, thi jeg kan godt mærke, at hun ikke ønsker, at den bliver berørt. Forresten arbejder hun som en Bi og har erhvervet sig Agtelse hos Enhver, som kjender hende, for sit stille, beskedne Væsen."

Jeg fandt det nu upassende at blive længere hos den mig helt ubekjendte Dame, men ubbad mig dog ved Afskeden, efter at have sagt mit Navn, at erfare hendes.

„Jeg hedder Agnete Strøm," svarede hun med en vis Sørgmodighed, „og er ikke saa lykkelig som min Veninde, Madame Lind, at have nogen Slægtning."

„De stammer maaske fra en Sømandsfamilje?" spurgte jeg, idet jeg pegede paa et Oljemaleri, som forestillede en Brig for fulde Sejl; hun havde nemlig ladet Døren staa aaben ind til sin tarveligt, men net møblerede Dagligstue.

„Den Sømand, hvis Billede hænger neden under Maleriet, var min Ægtefælle," svarede hun og kastede et Blik af usigelig Ømhed paa det smukke Portræt.

„Tilgiv mig, bedste Frue," sagde jeg, „at jeg skulde komme til at berøre en for Dem saa smertelig Erindring.

„Det var en Gang, at det klang smerteligt, som De siger, men nu er det mig en Trøst at tale om min afdøde Mand, der omkom med hint stolte Skib et Par Maaneder efter vort Bryllup — saa ved De Alt."

Hendes Øjne fyldtes med Taarer alt som hun talte, og med den inderligste Deltagelse bød jeg den vakre Kone Farvel, idet jeg sagde, at jeg op ad Dagen vilde søge at træffe Fru Lind.

Jeg kunde ikke lade være at anstille en Sammenligning mellem de to Kvinder og denne faldt ubetinget ud til Fordel for Fru Strøm.

Hen paa Eftermiddagen kom jeg igjen, og da Butiksdøren fremdeles var lukket, gik jeg ind i Fru Linds lille Kjøkken, uden at hun bemærkede min Ankomst. Jeg hørte Stemmer indenfor den anden Dør og mærkede straks, at det var et Barn, som stavede, af og til rettet af sin Moder, hvis Stemme jeg straks gjenkjendte som Fru Linds. Endelig bankede jeg paa Døren, Stavningen holdt op; men jeg syntes, Moderen udstødte et svagt Skrig. Langsomt aabnede jeg Døren, men neppe fik Fru Lind Øje paa mig, før hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder, idet hun gav sig bitterligen til at græde. Den lille Fyr, som saa sin Moder græde, løb hen til hende, og idet han trykkede sig op til hende, sagde han: „Moder, Moder, vil den fremmede Mand gjøre Dig Fortræd?" og saa gav han sig til at græde med.

Jeg satte mig ned paa den eneste ledige Stol i Værelset, uvis om, hvordan jeg skulde tage det med Konen, men endelig udbrød jeg: „Fat Dem, Fru Lind, for Deres egen og Deres Barns Skyld, fat Dem, jeg kommer som Deres Ven."

„Det ved jeg, det ved jeg," hulkede den arme Kone. „O, havde jeg blot fulgt Deres Raad, men jeg fik først for sent Øjnene op for Deres ædle Hjerte."

„Lad os nu ikke mere tænke paa Fortiden, Fru Lind," svarede jeg, „men holde os til Nutiden og tænke paa Fremtiden."

Det lod ikke til, at hun hørte, hvad jeg sagde til hende, thi hun vedblev som før sig selv: „Det er fortjent, det er fortjent Altsammen og meget Mere til."

Da jeg mærkede, at det ikke kunde nytte, hvad jeg sagde til Konen, begyndte jeg at tale til Drengen, som havde holdt op med at græde og saa vist paa mig, thi jeg tænkte, at dette vilde hjælpe til, at Fruen hurtigere fattede sig.

Jeg tog en Specie ud af min Portemonnæ, og idet jeg viste ham den, sagde jeg til ham: „Denne skal Du faa, dersom Du kan sige mig, hvad Du hedder."

„Erik Kathinkus Lind," svarede Drengen noksaa raskt.

„Godt svaret, min Dreng," sagde jeg nikkende til ham og rakte ham Mønten, som han nysgjerrig betragtede, hvorefter han spurgte sin Moder: „Maa jeg tage den?"

Midlet havde imidlertid hjulpet, Fruen havde standset sine Taarer, og efter at have givet Sønnen den forønskede Tilladelse, vendte hun sig nu mod mig, medens hendes Søn blot brød sig om Skillingen, som han gav sig til at lege med.

Før jeg tænkte derpaa, havde Fruen grebet min Haand og vilde netop til at kysse den, da jeg i Tide fik hende forhindret deri."

„O, tillad det," bad hun og saa bønlig paa mig, „jeg takker Dem saa inderlig for Deres Godhed imod mig, thi jeg kjendte Dem straks efter Madame Gumerups Beskrivelse; hvilken Skam følte jeg dog ikke, da hun fortalte mig, at De havde været Vidne til hin Uslings Forsøg paa at mishandle mig!"

„Tænk nu ikke mere derpaa, stakkels Kone," sagde jeg; „har De fejlet, saa har De ogsaa lidt derfor."

„Ja, Hr. Lange, jeg har lidt fortærdeligt, og jeg var gaaet tilgrunde, dersom jeg ikke havde lært at søge til den naaderige Gud, og dersom jeg ikke følte mig styrket ved, at hvor letsindig jeg end var i mine unge Dage, saa har jeg intet Andet at bebrejde mig overfor min Mand, end netop dette. Tror De mig ikke, Hr. Lange?" spurgte hun, idet hun rimeligvis mistydede det Udtryk i mit Ansigt, som disse Ord fremkaldte.

„Skjøndt jeg maatte antage, at De nærede en mig ubegribelig Godhed, for ikke at sige Kjærlighed, til det Menneske, som de med Rette kalder en Usling, saa har jeg dog aldrig rigtig kunnet tænke mig Dem som en falden Kvinde, og det glæder mig oprigtigt at høre min gode Formening om Dem stadfæstet af Deres egne Ord."

„Jeg har aldrig næret Kjærlighed til det Menneske," svarede hun, „men ganske vist en for vidt dreven Godhed, hvilket fornemmelig kom deraf, at han saa at sige er min eneste, skjøndt noget fjerne Slægtning. Jeg nærede den Gang baade Uvilje og Mistro til Dem, Hr. Lange De ser, at jeg skrifter Alt oprigtigt —, og i Følelsen af, at han aldrig havde været andet end min Ven og heller aldrig kunde blive Andet, satte jeg endog en taabelig Glæde i at trodse Dem og straffe min Mand, for hvem De ved, jeg havde ydmyget mig, som ikke mangen Kvinde vilde have gjort, idet jeg mente, at han havde været altfor haard imod mig, eftersom jeg jo dog ikke havde været Andet end noget letsindig. Jeg kan godt tænke, hvad De vil sige," fortsatte hun, da hun mærkede, at jeg vilde afbryde hende, „det var taabeligt, dumt, skammeligt af mig; kald det, hvad De vil, naar De blot vil tro, hvad jeg siger."

„Jeg vil tro Dem," svarede jeg med Alvor; „her har De min Haand derpaa."

„Gud velsigne Dem derfor!" udbrød hun, tog min fremrakte Haand imellem begge sine Hænder og saa saa venlig og trohjertig paa mig, at jeg maatte sige til mig selv, at et saadant Blik ikke kunde lyve.

„Hvor længe boede Uslingen hos Dem?" spurgte jeg, og hvorledes lykkedes det ham at bestjæle Dem, hvilket Madame Gumerup har fortalt mig, at han gjorde?"

„Han blev hos mig til 1ste Maj," forklarede hun, „hvilket kom deraf, at han bildte mig ind, at han skulde tage sin Examen i April, og at han ikke havde Raad til at blive liggende og tage den, dersom jeg ikke vilde lade ham bo frit hos mig, hvilket jeg ogsaa gjorde af den reneste Medlidenhed og fordi Værelset alligevel maatte staa ledigt, eftersom jeg i Aviserne forgjæves havde søgt at faa en anden Logerende. Han tog imidlertid ingen Examen, og da jeg paa anden Haand fik at vide, at han var en ligefrem Dagdriver og Svirebroder, som man kaldte det, brød jeg overtvært med ham, og han maatte rejse. Han besøgte mig rigtignok af og til, og da han mærkede, at jeg nægtede mig hjemme for ham, passede han mig op paa Gaden, hvilket imidlertid blot lykkedes ham en enkelt Gang, fordi jeg paa Grund af min Forfatning," og her kastede hun et Blik paa sin lille Søn, „saa godt som ikke mere forlod mine Værelser. Jeg havde imidlertid opsagt min Lejlighed og solgt de fleste af mine Møbler og havde Dagen før Flyttedagen hævet nogle Penge af min Sparekassebog, som jeg efter Hjemkomsten havde ladet blive liggende paa min Sekretær, fordi jeg havde hørt min lille Søn græde inde i Sovekammeret. I Hastigheden havde jeg nok glemt at smække Døren i efter mig, og da jeg efter et Par Timers Forløb igjen kom ind i Stuen og vilde tage Sparekassebogen, var den forsvunden. Jeg havde aldeles ingen Tanker om, hvem der var Tyven, thi at den var stjaalen, kunde jeg begribe, men ilede paa min Værts Raad straks til Sparekassen for at anmelde det Forefaldne og forhindre, at Pengene udbetaltes. Med alt dette var der gaaet saa lang Tid hen, at Kontortiden var forbi, og jeg blev til næste Morgen i Stedet for straks at gaa til Politiet. I Sparekassen hørte jeg til min Forfærdelse, at Pengene vare udbetalte, men da det undrede Personalet, at jeg vilde have alle Pengene en Timestid efter, at jeg havde hævet 100 Rdl., lagde man nøje Mærke til den Person, som i mit Navn havde forevist Sparekassebogen og forlangt Pengene udbetalte. Af Signalementet vidste jeg straks, hvem der var Tyven, og nu fik Politiet travlt. Der hengik imidlertid nogle Dage, før det kom paa Spor efter ham, thi han var samme Aften taget med Ekstrapost til Lolland, hvorfra han over Rødby var gaaet til et Sted i Holsten og derfra til Hamborg, hvor en udsendt Politibetjent fik Fingre i ham, ret som han vilde afgaa til Amerika. Han havde allerede forbrugt 600 Daler og havde dertil den Frækhed at paastaa, at jeg, paa Grund af vort Kjærlighedsforhold — var det dog ikke forfærdeligt — havde tilladt ham at hæve Pengene, for at komme til Amerika, og denne Paastand var det ikke Forhørsdommeren muligt at faa ham fra."

„Lad os nu gaa bort fra disse sørgelige Minder," sagde jeg, „og trøst Dem nu ved det, jeg har at sige Dem."

„Jeg har kun en Trøst i denne Verden, Hr. Lange," svarede hun med Inderlighed, „og det er Haabet om, at min dyrebare Mand tænker paa mig, om ikke med Kjærlighed, saa dog med Velvilje — gjør han det?"

„Ja, han gjør, Fru Lind," svarede jeg, „hør kun." Men hun hørte Intet, saa fordybet var hun i en stille Bøn, idet hun holdt de foldede Hænder for sine Øjne. Jeg kunde ikke afbryde hende. Endelig saa hun paa mig, jeg kan næsten sige, med et forklaret Blik. „Tror De, at han vil blive lykkelig ved at høre, at Gud har skjænket ham en Søn? Er det dog ikke hans livagtige Billede i Blik, Stemme og Udtrykket i hans søde Ansigt?"

Alt dette havde jeg allerede lagt Mærke til, men for ikke at indgive hende Forhaabninger, der maaske vilde vise sig falske, afbrød jeg hende med disse Ord: „Lad os haabe det Bedste af Fremtiden, men byg ikke for fast paa et godt Udfald ligeoverfor Deres Mand, som jeg imidlertid skal give en upartisk Fremstilling af alt det, De har gaaet igjennem, ligesom jeg ogsaa skal give Dem det bedst mulige Vidnesbyrd." Og nu fortalte jeg hende om det Brev, jeg samme Dag havde modtaget. Hun tilkastede mig et taknemligt Blik og udbrød med sagte Stemme: „Maa jeg skrive ham til?"

„Jeg vil paa det Alvorligste fraraade Dem dette, indtil jeg hører, hvorledes han optager mine Meddelelser. Bliv ikke bedrøvet derover," vedblev jeg, da jeg saa det nedslaaede Udtryk i hendes Ansigt; „husk ogsaa paa, at jeg fraraadede Dem Mødet med ham."

„Ja, ja," udbrød hun hastig, „De skal raade; jeg underkaster mig aldeles, hvad De bestemmer for mig."

Jeg svarede, at det glædede mig, hun havde Tillid til mig, og fortalte hende nu om mit Møde med Fru Strøm, idet jeg tillige spurgte hende om, naar hun havde gjort denne Dames Bekjendtskab.

„Agnethe Strøm har været mig en trofast Veninde," svarede hun, „ja endnu Mere, thi hun har, trods sine smaa Forhold, frelst mig fra Fattigdom og Elendighed. Jeg faldt nemlig i en langvarig Sygdom nogen Tid efter at jeg havde faaet min lille Erik, saa det varede Aar og Dag, før jeg kunde tænke paa at fortjene Noget til Hjælp til Udkommet. Da jeg endelig kom saa vidt, gik det alligevel kun smaat dermed, og efter endnu et Aars Forløb, havde jeg brugt Alt, hvad min Mand efterlod mig. Jeg sled Nat og Dag med Syning, men det var mig ligefrem umuligt at skaffe Føden, end sige Mere, til min lille Søn og mig selv, og jeg ved neppe, hvorledes det vilde have gaaet mig, dersom jeg ikke tilfældigvis havde lært Fru Strøm at kjende. Hun har lidt Rentepenge at leve af og ernærer sig desuden ogsaa ved Syarbejde, og hun hjalp mig til at begynde denne lille Handel, efter at jeg havde været nogen Tid hos hende, uden at hun senere har villet modtage det mindste Vederlag for dette mit Ophold hos sig, skjøndt hun nok kunde behøve det."

„Ja, ja," svarede jeg muntert, „jeg mærkede nok, at hun var en vakker Dame og mente Dem det god; er De saa venlig at hilse hende fra mig?"

Jeg tog nu Afsked med Fru Lind, idet jeg lovede hende, at det ikke skulde vare mange Dage, før jeg gjentog mit Besøg, men hun afslog mit Tilbud om yderligere Pengeunderstøttelse, ja, hun vilde endogsaa have tilbagebetalt mig den Husleje, jeg havde klaret for hende, hvilket jeg naturligvis ikke vilde høre Noget om.

Den næste Dag sendte jeg Lind en udførlig Beretning om hans Kones Forhold, lige fra den Stund, han forlod hende, og til jeg traf hende, udsat for Mishandling af hin Usling. Jeg underrettede ham om hans Søns Tilværelse og om den dybe Anger, der gjennemtrængte hans Kone, hvem jeg vilde være til Tjeneste i enhver Retning, men mente dog, at det var bedst, han selv kom tilbage, saa sit Barn og hørte sin Kones egen Beretning om, hvad hun havde lidt.

BANK-AFDELING.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson Assist. Kass.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udföres.
Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. O. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG
— Dannebrog, Nebraska. —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasserring, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLI tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Hjemstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og byttes
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til Salg. Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".
Ansögning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 20 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika**, som har gjort Behandling og Kur af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag, og er i Stand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres **eget Sprog.**
Duelig Behandling, Ubrødelig Taushed, Den yderste Omsorg, Rutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhøe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, vedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Fjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle **kroniske Sygdomme**, behandles med stort Held.

Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsuordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder**, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Udsindigheder og Udsvævelser, saasom **Slappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udsömmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme**, svag Ryg, smertefuld **Urinladning**, behandles hurtigt, og i **dybeste Taushed** ved sikre og ufeilbarlige Midler, **utsendte af andre herværende Læger.** Undgaa averterende Kvakfalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedrageri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed**, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.